

Vestlandsutstillingen

1922 – 2022

Monument.

1. Festplassen:
Serina Erfjord
(brakke/barrack)
2. Festplassen:
Dominique Hurth
(jernskulpturer/iron sculptures)
3. Geofysisk Institutt:
Petra Dalström
(keramisk skulptur/rain sculpture)
4. Store Lungegårdsvann:
Cecilia Jonsson
(skulptur i såpe/soap sculpture)
5. Sentrum:
Mathijs van Geest
(plakater/posters)
6. Møllendalsveien 15:
Icaro Zorbar
(videoinstallasjon/video installation)

Kunstgarasjen:
Utstilling / Exhibition i
Møllendalsveien 15

7. oktober – 6. november

Torsdag kl 16 – 20

Fredag – Søndag kl 12 – 16

For spørsmål:
kontakt@vestlandsutstillingen.no

Kuratert av Espen Johansen

Takk til:
Vestland Fylkeskommune
Rogaland Fylkeskommune
Møre og Romsdal Fylkeskommune
Kulturrådet
Bergen Kommune
Fritt Ord
KORO

1. Serina Erfjord – You once told me II

Starting from an older brown painted construction barrack, Serina Erfjord has created a sensuous, strange and contemplative installation that the audience can enter at the Festplassen in Bergen. The interior of the barracks consists of three rooms housing various sculptural elements. Electric wires wind organically under the ceiling, wooden twigs support a large cast of bubble wrap, and everywhere there are puddles on the floor filled with stones and gravel. A bucket emits a humming vibration, and on closer inspection one notices that the water in the ponds changes; it sinks into the ground and vanishes before reappearing. The starting point for Erfjord's interventions is often the balance between that which is in motion and that which is static. In this space there are opportunities to capture what flows, pulsates and vibrates. Her works are often interventions in space and also relate to the viewer's body in that the works take the form of various material and movement investigations. From the outside, the construction barracks looks like any other barracks, and is recognizable by its simple standard. It has a rectangular shape, four walls and a flat roof to keep the rain away. It is designed so that it can be easily transported and stacked enabling temporary solutions to quickly be erected. The barracks can perhaps be read as a symbol of that which is fleeting, the constant development, new construction, renovation and progress that characterizes the cityscape. But almost as quickly as something new is built, something else will fall into disrepair. This contradiction appears to exist within the artwork, which seems to exist in a pulsating state between entropy and potential.

1. Serina Erfjord - You once told me II

Til Vestlandsutstillingen viser Serina Erfjord arbeidet *You Once Told Me II*. Med utgangspunkt i ei eldre brunmalt arbeidsbrakke har ho skapt ein sanseleg, underleg og kontemplativ installasjon som publikum kan gå inn i på Festplassen i Bergen. Interiøret i brakka består av tre rom bestående av ulike skulpturelle element. Elektriske ledningar snor seg organisk i taket, trepinnar støttar opp om ei stor avstøyping av bobleplast, og over alt er det vannpyttar i golvet som er fylt opp med stein og grus. Ei bømme avgjev ein summande vibrasjon, og ved nærare ettersyn ser ein at vatnet i dammane endrar seg; det synk ned i underlaget og forsvinn før det opp blir fylt igjen. Utgangspunktet for Erfjords intervensjonar er ofte balansen mellom det som er i rørsle og det statiske. I dette mellomrommet oppstår det mogelegheiter til å fange inn det som renn, pulserar og vibrerer. Verka hennar er gjerne intervensjonar i rom og forhold seg likeeins til tilskodaren sin kropp i det arbeida tek form som ulike material- og rørslesundersøkingar. Ho har tatt utgangspunkt i ei eldre, sliten brunmalt arbeidsbrakke, som frå utsida ser ut som arbeidsbrakker flest, og blir gjenkjent på sin enkle standard. Den har ei rektangulær form, fire veggjar og flatt tak, for å halde regnet vekke. Den er utforma slik for at den lett kan transporterast og stablast for så å raskt kunne byggje mellombelse løysingar. Brakka kan kanskje lesast som eit symbol på det flyktige, den konstante utviklinga, nybyggjinga, renoveringa og framdrifta som pregar bybiletet. Men nesten like fort som noko nytt blir bygd vil noko anna forfalle. Denne motsetninga synest og finnes inne i kunstverket, som verkar å eksistere i ein pulserande tilstand av entropi og potensial.

2. Dominique Hurth – Floréal – Prairial (on riots, gestures and resistance)

In her site specific installation for Vestlandutstillingen in Stavanger, French artist Dominique Hurth focuses on the use of tree guards as barricades during riots and demonstrations in France. Tree guards are commonly found in French cities to protect trees and their roots: the circular structure made of 4 quarters is thus part of the standard vocabulary of public space infrastructure.

As early as the Paris Commune (1871) - probably the first photographically documented revolt in France - tree guards are used as protective fences and barricades. A practice that can since be followed in photographs of riots, demonstrations and uprisings and is still common practice today. Used alone, free-standing (for the first time in May 1968), or together with other elements from public space (bricks, sheets, benches), the guards become fences. The revolutionary gesture of the barricade exists then in the ephemeral moment of lifting up the guards.

It is this gesture that Hurth focuses on, both quoting and freezing it in her 4-part sculpture that can be placed both indoor and outdoor, and placing it in parallel to a sculptural tradition and to a commemorative gesture of holding onto the infrastructure of the riots as a symbol of turmoil that is usually hastily erased as soon as it happened.

2. Dominique Hurth – Floréal – Prairial (om opptøyer, gestar og motstand)

I sin stadspesifikke installasjon for Vestlandsutstillingen i Stavanger, fokuserer den franske kunstnaren Dominique Hurth på bruken av trerister som barrikadar under opptøyer og demonstrasjonar i Frankrike. Trerister er ofte funne i franske byar for å verne trea og røtene deira: den sirkulære strukturen laga av 4 kvart-sirklar er dermed ein del av standardvokabularet til infrastrukturen i det offentlege rom.

Allereie i Pariserkommunen (1871) – truleg det fyrste fotografisk dokumenterte opprøret i Frankrike – blei trerister brukt som beskyttande gjerder og barrikadar. Ein praksis som sidan kan følgjast i fotografi av opptøyer, demonstrasjonar og opprør og som framleis er vanleg praksis i dag. Brukt aleine, frittstående (fyrste gong i mai 1968), eller saman med andre element frå det offentlege rom (murstein, tekstilar, benker), blir ristene til gjerder. Den revolusjonerande gesten til barrikaden eksisterer då i den flyktige augneblinken i det ristene vert løfta opp. Det er denne gesten Hurth fokuserer på, når ho både siterer og frys den i sin 4-delte skulptur som kan plasserast både innandørs og utandørs, og plasserer den likestilt med ein skulpturell tradisjon og som ein minnegest for å halde fast i infrastrukturen til opptøyene som eit symbol på uro som vanlegvis blir sletta så snart det har skjedd.

3. Petra Dalström – "Vindarna bär vatten och dropparna faller som klockor"

With the backdrop of the Hardanger fjord and the Folgefonna glacier in the distance, Petra Dalström made a small clay sculpture for the park outside Kunsthuset Kabuso. Placed next to the small museum pavilion dedicated to Ingebrigt Vik, Dalström's sculpture almost look like a sand castle version of the pavilion, with added fantastical features.

In Japanese zen gardens, the presence of water is important, and there are often different water mechanisms that create sound in the garden. This could be a "shishi odoshi", which is a kind of bamboo rocker, which is filled with water, and then falls into a rock with a loud "clack!". Or the underground "suikinkutsu", where you cannot see the mechanism itself, but instead can sense the sound of an underground cave. Here the sound is intended as a contrast to the silence.

Interested in how materials are affected by fundamental phenomena such as time, Dahlström created a sculpture that is activated by rain, inspired by such water mechanisms. The rain is collected through a somewhat strange clay funnel, and transformed into a sound. If you stand in the rain and listen, perhaps you will hear the determined bell emanating from the invisible structure buried beneath the clay sculpture.

3. Petra Dalström – "Vindarna bär vatten och dropparna faller som klockor"

Med Hardangerfjorden som bakteppe og Folgefonna i det fjerne laga Petra Dahlstrøm ein liten leireskulptur for parken utanfor Kunsthuset Kabuso. Plassert ved sida av den vesle museumspaviljongen dedikert til Ingebrigt Vik, ser Dalström sin skulptur nesten ut som ein sandlottversjon av paviljongen, med ekstra fantastiske funksjonar.

I japanske zenhagar er vatn eit viktig element, og det er ofte ulike vassmekanismar som skaper lyd i hagen. Dette kan vere ein "shishi odoshi", som er ei slags bambusgyngje, som er fylt med vatn, og deretter fell ned i ein stein med eit høgt "klakk!". Eller den underjordiske "suikinkutsu", der du ikkje kan sjå sjølve mekanismen, men i staden kan fornemme lyden av ei underjordisk hole. Her er lyden meint som ein kontrast til stilla.

Med interesse for korleis materialer blir påverka av fundamentale fenomen som tid, har Dalström skapt ein skulptur som blir aktivert av regn, inspirert av slike vassmekanismar. Regnet blir samla opp gjennom ei noko merkeleg leirtrakt, og forvandla til ein lyd. Om du står i regnet og lyttar, vil du kanskje høyre den bestemte klokka som kjem frå den usynlige strukturen begravd under leireskulpturen.

4. Cecilia Jonsson – Cause and Effect

Site-specific sculpture. Soap mass, rutile, titanium dioxide, garnet, essential oil.

When two events occur close in time, it is easy to assume that what happened first caused what happened after. But is that always the case? How do we know what is the cause and what is the effect when complex systems such as ecosystems change, where "everything affects everything"?

Cause and Effect is a temporary site-specific installation with an ephemeral quality, placed in Byparken next to Jølstra river that runs through the city. Two sculptures consisting of cast soap which Jonsson processed with rutile, titanium dioxide, garnet, and essential oil of spruce and algae are stacked on top of each other like stone cairns.

Further out in the Førdefjord, approximately 30 km to the west, lies Norway's largest known rutile deposit in Naustdal on Engebøfjellet. Earlier this year, the company Nordic Mining was given the rights to extract rutile and garnet from the mountain and to dispose of an estimated 250 million tons of mining waste and chemical residues in the adjacent fjord. The contested mining project has been met with powerful protests and debate concerning the severe consequences for life in and around the fjord; one of Norway's national salmon fjords with a rich benthic fauna and home to threatened and vulnerable species.

Cecilia Jonsson combines artistic observations of phenomena and the search for poetry in the factual through a lens of scientific and cultural knowledge. Her installations, sculptures, sound and video works are devised by strategies where materiality, site-specific navigation, and objective research methods are woven together through a personal, subjective experience of contemporary alchemy. Jonsson's projects develop through studies of the physical and ideological properties of the raw materials that form the basis of human existence, addressing various natural and man-made phenomena as well as bring to light what coexistence means in different environments and in what ways humans relate to the ecosystem we are part of.

4. Cecilia Jonsson – Årsak og Verknad

Stadspesifikk skulptur av såpemasse, rutil, titandioxid, granat, eterisk olje.

Når to ting ofte skjer nær kvarandre i tid, er det lett å tru at det som skjedde fyrst er årsaka til det som skjer etterpå. Men er det alltid slik? Korleis veit ein kva som er årsak og kva som er verknad når komplekse system som økosystem vert forandra, der "alt påverkar alt"?

Årsak og Verknad er ein temporær stadspesifikk installasjon med forgjengeleg kvalitet, plassert i byparken ved sida av Jølstra som renn gjennom byen. To skulpturar som består av støypte former av såpemasse, stabla oppå kvarandre som ein varde, som Jonsson har bearbeidd med rutil, titandioksyd, granatsand og eterisk olje av gran- og algeessens.

Lengre ute langs Førdefjorden, ca. 30 km vestover, finns dei største rutilførekomstene i Noreg, på Engebøfjellet i Naustdal. Tidlegare i år fekk selskapet Nordic Mining rett til å utvinne rutil og granat frå fjellet, med anslagsvis 250 millionar tonn gruveavfall og kjemikalierestar for deponering til sjøs i den nærliggande fjorden. Gruveprosjektet har i mange år vekt kraftige protestar og skapt sterk debatt kring dei alvorlege konsekvensane for livet i og rundt fjorden; ein av Noregs nasjonale laksefjordar med rik botnfauna, og heim for truga og utsatte artar.

Cecilia Jonsson kombinerer kunstnarlege observasjonar av fenomen, og ein søken etter poesi i det faktiske gjennom ei linse av vitskapleg og kulturell kunnskap. Hennar installasjonar, skulptur, lyd og videoverk er forma av strategiar der materialitet, stadspesifikk navigasjon og objektive forskingsmetodar vert vevd saman gjennom ei personleg, subjektiv oppleving av samtida sin alkymi. Prosjekt ho utviklar gjennom studiar av dei fysiske og ideologiske eigenskapane som råvarene har, og som er grunnlaget for mennesket sin eksistens. Korleis dei kan peike på ulike natur- og menneskeksapte fenomen, men også setje lys på kva sameksistens er i ulike miljø, og på kva måtar vi menneskev forhold seg til det økosystemet vi er ein del av.

5. Mathijs van Geest – Autumn of the Alphabet

As Vestlandsutstillingen 2022 opened in its first location in Haugesund, Mathijs van Geest created a font. Available to download for free at <https://fontautumn.info/>, the typography also found its way into the public through a series of sculptures, posters, and a large billboard of the letter “a” against a blue background. “The typeface Autumn of the Alphabet is a sans-serif regular designed by Mathijs van Geest, specifically for Vestlandsutstillingen 2022. Its appearance is based on the motion of laying down. Each character is laid flat instead of standing tall and strong. The letters can be resting or sleeping. Perhaps they are ‘pushed over’ or abandoned?”¹ For the opening of the exhibition, the billboard of a pushed over “a” appeared on a building façade in the city-center of Haugesund with no immediate explanation. The typeface appears to somehow be struggling under its own weight, its lines bulging towards the ground like a full stomach in a tight shirt. In this context the letter becomes a symbol with no clear meaning, thus having the potential to symbolize *anything*. In USA, far-right conspiracy theorists rally behind the letter Q, and just weeks later the Russian invading force in Ukraine are painting the letter Z on their military vehicles, which in turn spawned propagandistic merch appearing on caps and t-shirts as a show of support for the ongoing horrific war. Such symbols, though arbitrary they may be, can have a tremendous power. Whether van Geest’s tipped-over typeface is a result of exhaustion or an act of violence is unclear, but there is still an implication it is in need of healing.

5. Mathijs van Geest – Autumn of the Alphabet

Då Vestlandsutstillingen 2022 opna på sin fyrste visningsstad i Haugesund, laga Mathijs van Geest ein font. Typografien er tilgjengeleg for gratis nedlasting på <https://fontautumn.info/>, og fann også vegen til publikum gjennom ein serie skulpturar, plakatar og ein stor reklamebanner med bokstaven “a” mot blå bakgrunn. «Skriftsnittet Autumn of the Alphabet er ein sans-serif-regular designa av Mathijs van Geest, spesielt for Vestlandsutstillingen 2022. Utsjånaden er basert på rørsla å legge seg ned. Kvart teikn ligg flatt i staden for å stå høg og sterk. Bokstavene kan kvile eller sove. Kanskje dei blir «dytta over» eller forlatt?» Til opninga av utstillinga dukka reklamebanneret til ein skyvd «a» opp på ein bygnadsfasade i Haugesund sentrum utan noko umiddelbar forklaring. Skriftsnittet ser ut til å slite under si eiga vekt, linjene bular mot bakken som ein full mage i ei trang skjorte. I denne samanhengen blir bokstaven eit symbol utan klar tyding, og har dermed potensial til å symbolisere kva som helst. I USA samlar høgreekstreme konspirasjonsteoretikarar seg bak bokstaven Q, og berre nokre veker seinare målar den russiske invasjonstyrken i Ukraina bokstaven Z på sine militærkøyrety, som igjen skapte propagandistiske merch som dukka opp på capser og t-skjorter for å vise si støtte til den pågåande forferdelege krigen. Slike symbol, sjølv om dei er vilkårlege, kan ha ei enorm kraft. Korvidt van Geest sin vippa skrifttype er eit resultat av utmatting eller ei valdshandling er uklårt, men det er framleis ein implikasjon at den treng helbreiding.

¹ <https://fontautumn.info/Information>

6. Icaro Zorbar – Trap

In the evenings in the alley between Kunstmuseet Kube and Jugendstilsenteret in Ålesund, a conversation will take place. Amid a subtle soundscape, a fragmented, slightly surreal conversation can be read on the building's façade. Two entities are talking, seeking answers and understanding about both themselves and of the device that connects times.

Field recordings of birds from a tropical forest play from outdoor speakers, and – together with the text projection – breathe life to the otherwise dead area. The darkened alley becomes inhabited by the work, creating a strange yet inviting atmosphere.

6. Icaro Zorbar – Trap

Om kveldane i smuget mellom Kunstmuseet Kube og Jugendstilsenteret i Ålesund blir det ein samtale. Midt i eit subtilt lydbilete kan ein fragmentert, litt surrealistisk samtale lesast på bygninga sin fasade. To skikkelsar snakkar, søker svar og innsikt om både seg sjølv og innretninga som forbind tider.

Feltopptak av fuglar frå ein tropisk skog spelar frå utandørs høgtalarar, og bles – saman med tekstprojeksjonen – liv til det ellers døde området. Den mørklagte bakgata blir bebudd av verket, og skaper ein merkeleg, men likevel innbydande atmosfære.

